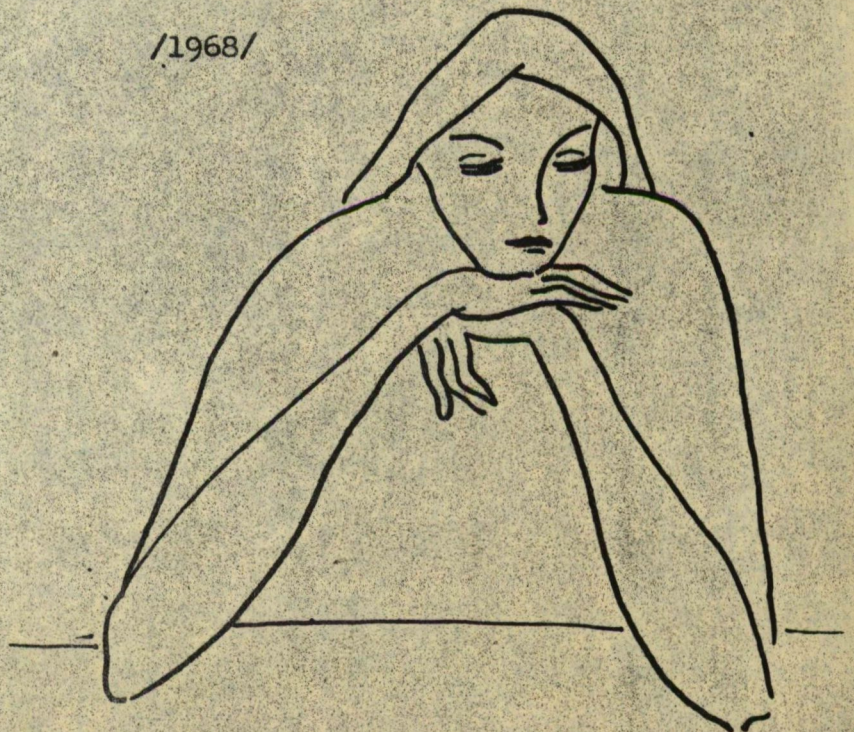

SZABARI MÁRIA

Tizenkét évesen

De szépet álmodtam,
édesanyám!
tél volt és nagy jég a
kanálisban,
s volt korcsolyám!
s hogy tudtam vele!
Csillogott, új volt;
fehér volt minden,
s én siklottam,
száguldtam,
pörögtem,
forogtam,
elestem, felkeltem;
a hóban sok-sok csillag volt!...
Mért költöttél fel?
nincs is korcsolyám.

/1968/

ANYÁM

Nézem, dolgozik...
mos, főz, mindig siet
de estére mindig fáj a lába
- nem, nem akarom!
Ötvenegy éves lesz idén;
kegyetlen vigyorral
kacagnak a számok.
- Nem akarom!
Fekete, kék, sötét...
dal nélküli komor napok,
ránc, erek,
ma kisebb már, mint én...
Nem akarom!!
szemüveg,
kiszáradt kezek,
de tekintete meleg,
s a haja most is sötét barna:
mindig ezzel tüntetett.

Szabari Mária 1969.